

šele s 13 razredi, dosti ženskih šol in dosti privatnih šol za možko in žensko mladino, srbsko čitališče (čitavnica), mnogo knjigotiskarnic, mnogo bolnišnic itd. V Belemgradu izhaja več časopisov, med njimi je najimenitniši „Vidov dan“.

Beligrad se deli v tri kampe; eden stoji za drugim:

Prvi: Grad, to je, turška trdnjava, prav na koncu polotoka; za gradom stoji proti jugu velika trata, ki se po turško „kalimedan“ imenuje in je sprehajališče beligradske gospode; trata je dober pušket široka in se razprostira po širokem polotoku od Save do Donave.

Drugi: Za imenovano trato se razprostira tudi od Donave do Save lepo in veliko turško mesto.

Tretji: Za turškim mestom so razvaline nekdanjih turških šanc, ktere so Srbi ponoči 15. junija vzeli, iz njih Turke spodili in na mesto nastavljene topove zajeli. Za temi šancami stoji in se razprostira kakor turško mesto od Donave do Save po širokem polotoku lepo in kaj veliko srbsko mesto.

Povedati moram naprej, da savski breg je strm in precej visok; donavski breg je bolj zložen in bolj razprostran, in da na savskem bregu tudi turškega mesta so sami kristijani; na donavskem bregu pa je grozna zblod ljudi: Turkov, Srbov, Čehov, Švabov, Arnavtov, Judov, Ciganov, Grkov, Jermenov itd. (Dal. prih.)

Domače pesmi.

* *Mičnih slovenskih zdravic* 3. zvezek, zložil Juri Fleišman, je ravnokar prišel na svetlo pri Jan. Giontini-tu v Ljubljani. Obsega sledeče pesmi Fleišmanove: „Ilirija oživljena“, „Bleški zvonovi“, „Nezvesti“, „Vinski hram“, „Planšar“, „Kaj morem jez zato?“, „Godec pod lipo“ in pa „Spomin“ J. Tomaževicov. Med temi pesmami so nekatere za samospjev, nekatere tudi za četverospjev postavljene. Vse Fleišmanove so čisto nove, in tako dobijo prijatli veselega petja spet prijetnega gradiva za se in za vesele družbe dovelj. J. Fleišmanovo ime je že samo po sebi zadosti porok, da so napevi lepi, mični in domači; v tem zvezku si je pa tudi besede izbral od mož, kateri imajo dober glas in med katerimi nahajamo tudi našega Vojteha Kurnika. In tako bo tudi ta — tretji — zvezek gotovo radostno sprejeman romal po svetu. Cena mu je 40 nov. kr.

Dopisi.

Iz Maribora 4. avg. Včeraj je obhajala čitavnica mariborska obletnico svojega obstoja. Bil je slovesen dan — dan poln veselja na vsakoršno stran. Namen teh vrstic ni na drobno popisovati krasne te narodne svečanosti, ki se je, ker Slovenec vsako reč rad z Bogom začinja, začela z veliko sv. mašo in končala z zanimivo besedo v veliki dvorani, ki so jo za ta dan najeli; le samo to hočemo danes povedati, da od bližnjih in daljnih krajev in tudi iz predrage nam Hrvaške se je snidla tolika množica, da se nihče ni nadjal tako obilega števila domoljubnih gostov (bilo jih je gotovo čez 600), med katerimi smo s posebnim veseljem šteli nad 100 poštenih gospodarjev in gospodin in med njimi tudi našega vrlega govornika gospodarja Bizjaka iz Teharjev. Gospod predsednik z odborniki čitavnice mariborske imeli so truda veliko, vrediti vse tako izvrstno, da enoglasna jim je bila hvala. In oj! kako židane pa poštene volje je bilo vse! Pa še več, — skupščina je danes gledé tega, kar se je tikama nje godilo, spet očitno kazala, kako miroljubna duša je Slovenec. In tako končamo te vrstice; vemo, da bojo vzbudile radovednost pri častitih braveh današnjega lista, ki niso bili pričujoči, pa bi radi bolj natanko zvedili, kaj in kako je bilo. Naj potrpijo do prihodnje srede. Obljubljen je „Novicam“ obširniši popis te narodne veselice, ktera je — v veliko radost našo — tudi gospodom iz Hrvaškega globoko v srce

segla in bode v živem spominu ostala vsem deležnikom in deležnicam svojim.

Iz Trbovlj 31. julija. H. — Včeraj se je pri nas grozovita nesreča pripetila. Opoldan pelja hlapec od postaje v Hrastnik-u 6 praznih vozov, ki premog vozijo po stranski železnici nazaj k jamam, kjer premog lomijo. Bog sam vé, kaj je bilo krivo? Ko na visoki most pripeljajo, skoči hlapec s ceste čez most, in dobí pod sebe pridnega moža, vrlega očeta čvetero malih otročičev, Jožefa Kordon-a, in ga na drobno zmečka. Vodja hlapona je sicer še živ, toda hudo ranjen in nevarno bolan; dva druga voznika sta nekoliko obtolčena s strahom srečno smrti odšla.

Iz okolice tominske 24. julija. (Tomin — prijetno prebivališče za poletje). Sonce hudo pripeka, poletna vročina navpik smodi, žarjava soparica po mestih močno pritiska, nježnim devojkam mile lica pari in mlado kri jim po žilah kali. Umakne se kdor more morivni zračnini! Zapustite za čas mestne zidove in pridite na deželo, kjer divotni logi, senčne livade, hladni potoki in bistri studenci obilno mikavnega zavetja pred gorečimi poletnimi žari na ponudbo imajo. Pa kam se hočete podati? — V Tomin pridite! tukaj je kaj prijetno prebivališče za poletje.

Ako se hoče mestni gospodi kak kraj za poletno stanovanje priporočevati, resnično smé se Tomin nasvetovati. Že zavolj svoje romantične lege na vtoku hladne Tominke v bistro Sočo, kjer se rodovitno polje na podnožji visocih planin razprostira, ima trg Tomin kaj posebno ugodnost za poletje. Priljudno obraščena gora, ki se matematični prizmi podobna poleg trga kviško kopiči, in glavo ji venčajo slavne razvaline nekdanjega grada „na kozlovem robu“, kjer so v starodavnih časih oglejski patriarhi poleti stanovali, in še v letu 1509 mesca avgusta Benečani krepko se avstrijskemu vojvodu Brunsviku branili, ponudi brhki gospodi kaj razveseljivne sprehajališča, daje prijatlom staroznanstva obilno predmeta in ogledovavcom narave odpré kaj obširne obzore. In ako bi se komu zljubilo na tem sprehajališču mleka spod krave piti ali pa zdaj storjene siratke, naj se oglasi v Zatoľminu pri prvi hiši, in snažna gospodinja mu bo z veseljem postregla, še prosila ga bo, naj dovoli, da mu smé zaželjeno pijačo jutri po svoji okroglolični hčerki na dom poslati. Morebiti je kdo zmed naših gostov prijatelj klasikov? naj gré v Tominsko — eno uro hodá; ondi bo našel podzemeljsko dupo, ki se zove „Danteva jama“; tukaj je imenovani pesnik v 14. stoletju prvokrat sprožil besede: „Per me si va alla città dolente“, in zložil imenitno pesem o peklu. Če pa koga veseli po skalovji plezati, naj korači čez Tominko in visoko v hribih bo našel neko ozidje, kojemu pravijo „turške šance“. Ustmeno izročilo pripoveduje, da leta 1479 so bili divji turki do tominskega grada prihruli in se na unem hribu okopljali; od ondi so v grad streljali, dokler so jim naši hribovci čez pečine na glavo prišli, jih z zasipov sterali in s tominskih dobrav spodili; roparske čete so jo odtod na Belec proti Koroškemu udarile.

Al kaj to pišem! saj mestna gospoda in posebno brhke gospodične na deželi družega ne iščejo, kakor le ugodnega stanovanja, lepe postrežbe, vesele družbe, kratkočasne zabave in deželnih pohodov. Tomin jim utegne tudi v teh rečeh zadostiti. Čeravno je naš trg le majhen, vendar imamo v gostivnicah ali pa v zasebnih hišah sobic zadosti za prebivališče nam zaželjnih gostov. In kar se postrežbe tiče, mi ni treba besedice ziniti; kajti naše gostoljubje in priljudnost ste občno znane. Naša čitavnica je slehernemu odprta; tuka dobiš časnikov slovanskih, nemških in laških, kolikor ti jej drago; tudi večernih zabav smeš biti deležnik. Našim pevcom „Hej Slovenija“ tako soglasno teče, da se iz čitavnice po vsem trgu razmeva, in marsikterega kora po mestnih glediščih se nič ne vstrašijo. Tudi dunajskih glasovirov nam ne manjka in imamo mož, ki jih prav mojstrsko pritiskati znajo. Naši govorniki in zabajavne be-

sednice se tako dobro zastopijo na deklamacijo, da bi se jim lahko dovolilo „alla Fenice“ na oder stopiti. Naše strelisce slovi že od nekdaj, in dobro došel, kdor hoče ondi na tarčo poskusiti, ima li še trdno roko in pravomerno oko. — Naši mladi uradniki in neoženjeni odvetniki so kaj pri-
ljudni gospodje, kateri z veseljem pozdravljajo vesele družbe. Naši tržanje in mile tržanke pa delajo čast olikanemu de-
vetnajstemu veku. (Kon. prih.)

Iz okolice kočevskega okraja. X — Razgo-
varjal sem se že večkrat z našimi po svetu potujočimi
Kočevarji, ki so zelo obžalovali, da se v njih ljudskih
učilnicah slovenski jezik kakor drug deželni jezik ne
podučava, ker jim to zanemarjenje mnogo zaver v kupčiji
napravlja. Prisiljeni so zaradi tega svoje otroke drugam v
šolo pošiljati, ker doma za to sposobnih učencev nimajo,
dasiravno za to pripravnih zadosti že učeniške službe čaka.
Pa imajo tudi prav! Gredó na Česko, Moravsko, Poljsko,
Rusko, Slovaško, Ogersko, Srbsko, Hrvaško, Lužnico in po
Slovenskem, kjer jim je slovanskega jezika treba. V Nemčiji
— pravijo — imajo že tako zadost pretkanih ljudi, in vsi
se ne zamoremo v enem kraju preživiti; na doljnih krajih
Avstrije in proti Rusovskemu pa se odperajo železnice in
obetajo zadosti zaslužka. Zakaj se toraj poštenim Koče-
varjem zaradi nečimernosti učeniške ta poštna želja ne iz-
polnuje? Morda niso naše šolske knjige tako lepo za Nemca
kakor za Slovenca uredjene? Ali morda kočevska glavna
šola nima med štirimi učenci treh slovenskemu jeziku spo-
sobnih, in ako jeden ni, ali ni volja g. vodja to važno delo
prevzeti? Ali se bo zaradi jednega samega učenika dobri
stvari protivilo? — Preudarite to na vse strani dobro!
Danas ali jutri, ko bodo začele slovenske gimnazije bolje
po natorni poti postopati, bo treba nižemu razredu še
zmiraj slovenskega učnega jezika in nemškega le kot
nastavljenega. Ali se bo zaradi dveh Kočevarjev, ki se
nista slovenski pravilno učila, morala cela šola na-
protinaravno pot vrniti? Pa taisto velja tudi za kmetijske
kočevske šole. Razun nemških učivnih predmetov naj se
na nemški podlagi ustanovi knjiga, ki jih bo djansko (za
kupčijo) slovenščine vadila. Nasproti pa bi se moglo
ravno to storiti za slovenske kmetijske šole z enim uče-
nikom, ki zaradi pohanjevanja nemščine želé in ki na nobeno
vižo ne zamorejo uspešno delovati po bukvah glavnih šol
v obziru nemškega jezika. Kočevske kmetijske šole imajo
tudi povsod za to sposobne ljudi, ako ni učenik, so pa ka-
planje in fajmoštri, ki gotovo blagor svojim dušam želé!

Iz okolice blejskega jezera na Gorenskem 30.
julija. ** Tihotni naš kraj se oživlja poslednje dni čedalje
bolj; že vabi „zemeljski raj“ čedalje več gostov v okolico
našo iz mnogih krajev; al prava „saison“ se začne še le
mesca avgusta in okoli velikega Šmarna doseže svoj „kul-
minationspunkt“. 16. avgusta pričakujemo kakor vsako
leto tako tudi letos ljubih prijateljev iz vseh krajev mile
naše domovine, in še se veseli spominjajo, kako lepo je bilo
v tem času lani, ko so domoljubi svoj shod poslavlili s tem,
da so z obilimi darovi se spomnili akademije jugoslovanske.
Kdor pride letos k nam, bo najdel še vse pri starem; nič
se ne sliši še, da bi se kakošna priprava delala za to, kar
bi olišpalo okolico jezera bolj kakor jo lišpajo še tako
krasne poslopja — to je, prijetna pot, z košatim drevjem
zasajena poleg jezera krog in krog. To bi bil zal pas, s
kterim bi se okinčala niksa jezerska, in shodišče bi bil
vsem gostom, ki sedaj tukaj ločeni eden od drugega živijo,
da se še ne poznajo ne. Ali ne bo nobeden sprožil začetka
te naprave?

Iz Kranja 30. julija. * — Naše nove gimnazijske
poslopje je že tako dodelano, da o vseh Svetih bomo že
imeli vse 4 razrede (klase) spodnje gimnazije. Da si lože
pomagamo, so nam dovolili presviti cesar, da sme mesto
do 3000 gld. dnarja na pódodo vzeti. Toliko ga ne bomo
potrebovali, ker so dobrotljivi domoljubi darovali menda še

čez 1500 gold., k čemur so „Novice“ tudi pošteno po-
magale; al 2000 gold. se bo vzelo pri ljubljanski hranil-
nici na pódodo in ji zato zastavila obligacija zemljišne od-
veze za 3600 gold., ki jo ima naš mestni šolski zaklad;
mestni župan g. Loker, ki si za napravo gimnazije s gosp.
katehetom Globočnikom hvalevredno prizadeva, je že dobil
zagotovilo, da bo hranilnica ljubljanska posodila 2000 gold.
Bivši gimnazijski vodja g. Kónschegg se bo spet za pro-
fesorja v Ljubljano preselil. Ko bomo imeli 4 nove šole, bo
saj nekoliko živejše v našem mesticu; sedaj smo precej
zaspanci; naša „kazina“ životari, da človek ne vé, čmu da
dnar plačuje, ker le v kavarnici zunaj mesta se shajajo
večidel naši mestjani; še pevske družbice nimamo, da bi nam
včasih dolgi čas s domačimi pesmami kratila; tako smo
zapuščeni v vsem. Ako beremo od družih krajev in celó
od majhnega Tomina, kako prijetno jim čitavnice de-
lajo življenje, se nam pač sline cedijo po tej prijetnosti;
al — mi plačujemo za kazino, pa sedimo raji pri Pua-tu,
in le Sava in Kokra nam šumljate domače glase. Čitavnica
čje si!

Iz Ljubljane. Šole so se pri nas pretekli teden ve-
čidel končale; le kmetijska in živinozdravilska še ne, ktere
se končate še le mesca septembra. „Novice“ se bojo po-
navadi ozrle na preteklo šolsko leto in pod nadpisom „šolske
reči“ iz letnikov (programov) povedale to in uno. Mestni
naš župan g. Ambrož je letos, kakor smo slišali, obiskaval
vse tukajšne ljudske šole in prav zadovoljin bil s tem, kar
je vidil in slišal; veselilo ga je, da čedalje bolj se skazuje
pravica domačemu jeziku in tako nauk pospešuje. „Trie-
sterčni“ dopisnik sicer potem, kar je pri očitni delitvi gim-
nazijskih daril vidil in slišal, solze pretaka ter tako piše,
kakor da bi že kljenkalo „nemški“ ljubljanski gimnazii; in
zakaj? — zato ker je Slovenec z izvrstnim slovenskim
govorom nemški in latinski govor tako „in den Hintergrund“
potisnil, da ju skor še slišati ni bilo. Slovenščina ni več
tisto okorno dete, kakor ga si nekteri nevedni ljudje mislijo
ali za česar ga delajo protivniki naši, — krepek mla-
deneč je, ki ga, kamor le pride, sprejemajo s zasluženom
slavo. Ko so nemški in latinski govor izdelovali profesorji,
ni bilo tega treba pri slovenskem: učenec sam ga je
naredil in govoril — čeravno je slovenščini po vsi gim-
nazii bilo le po dvoje pohlevnih ur na teden dovoljenih.
Namesto tedaj, da bi „Triesterčni“ dopisnik solze pretakal,
bi se, ako je pošten mož, še le veseliti mogel, da se do-
mači naš jezik tako vrlo obnaša iz lastne moči! — Kakor
slišimo, utegneta vstrična (paralelna) 3. in 4. gimnazijska
razreda v Ljubljani nehati, zato ker imajo Dolenci svojo
celo gimnazijo v Novem mestu in Gorenci bojo prihodnje
leto imeli že celo spodnjo gimnazijo v Kranji. Starišem je
tako veliko polajšano, da svoje fante imajo bliže v šolah,
ktere so ravno tako dobre kakor ljubljanske. — Slišali smo
tudi, da za prihodnje šolsko leto ostane še začasni ravnatelj
(vodja) ljubljanske gimnazije gosp. prof. dr. Mitteis,
in da za ravnatelja realke morebiti pride g. dr. Branković,
Slovenec iz Štajarskega, sedaj profesor višje realke v Brni.

— Kdo pride za deželnega poglavarja, se celó
nič verljivega ne sliši; uganja se veliko, ne vé pa nič. Da
nam pride mož ustavnega duha in ki more z narodom
našim sam govoriti, to so želje, ki so skozi in skozi pra-
vične. Ali se nam bojo spolnile?

— Gosp. dr. Toman-a pričakujemo te dni domú, ker
državni zbor praznuje do 15. septembra.

— Gosp. dr. Klun, naš rojak, ki je sedaj mnogo-
spoštovan profesor v kupčijski akademii na Dunaji, bi,
kakor slišimo (gotovega še nič ne vemo) se ne odrekel
poslanstvu v krajnski deželni zbor, ako bi ga svoji
rojaki, ki ga za moža bistre glave in zgovorne besede po-
znajo, namesto rajnega deželnega poglavarja g. dr. Ulepiča
izvolili v Trebnem za zastopnika dežele, ktero dobro pozna
in potrebe njene.

— Te dni se je povsod govorilo o hrodjih (kostnjakih) 5 človeških trupel, ki so jih pri popravljanju Jelenove hiše poleg bolnišnice naše našli na dvorišču zakopane. Ker ni bilo na tem mestu nikoli pokopališče, ima radovednost dovolj gradiva uganjati, kako so ti smrtni koši le-sem prišli in kako dolgo utegnejo tū zakopani biti, o kateri poslednji zadevi zamore le zdravniška preiskava po primeri kaj reči.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (Iz državnega zbora). Čeravno zbornica poslancov, v kateri polovica ljudstev avstrijskih ni zastopana, po ustavni postavi nima oblasti presojati stroške in dohodke cele avstrijske države, in tudi to, s česa se je upravičevalo to podvzetje za letošnje leto, nikakor ne velja za prihodnje leto, kakor je dr. Tašek dokazal, je večina poslancov se vendar udala zahtevam ministerstva in v seji 28. p. m. sklenila, da hoče v pretres vzeti stroške in dohodke za leto 1863, ter je v ta namen izvolila 24 poslancov, kateri bojo po ministerstvu izdelani stroškovnik (budget) za leto 1863 v presojo vzeli in ga potem celemu zboru v pretres podali. Marsikaj čudnega se je slišalo o teh debatah; tako, na priliko, je marski dr. Ryger se strašno hudoval o tistih, ki odbijajo pretres stroškovnika za leto 1863 ter med drugim z debelim glasom rekel, da taki „razrušujejo Avstrijo!“ (radovedni smo: ali bo Ryger z y več pomagal Avstriji, kadar bo treba, ali pa Rieger z ie?), — da njemu ni mar za posamne dežele, ampak za celo državo (kakor da bi država bila brez dežel?) in več takega — priprostega. Gospodje ministri niso pri tej priliki nič govorili; svesti so bili, da imajo večino za-se. Ker pa je delo obširno, ki ga je zbornica s tem prevzela, in ker so poslanci po 16mesečnih sejah že zelo trudni, so sklenili raziti se za 6 tednov in še le 15. septembra se sopesniti ter dokončati stroškovnik za leto 1862, v katerem davkovske zadeve še zdaj niso dognane, in pa lotiti se potem pretresa dohodkov in stroškov za leto 1863. Kadaj po takem odlogu in po tako obširnem novem delu, ki ga ima še državni zbor rešiti, se bojo začeli deželni zbori, ki po ustavi imajo vsako leto se sniti, nobena živa duša ne vé in to toliko manj, ker se še nič ne kaže, da se zdatne priprave delajo za sklic deželnih zborov na Ogerskem, Erdeljskem in Hrvaškem. O predlogih za druge deželne zборе pripravlja ministerstvo marsikaj in, kakor se sliši, je res, da si je državni minister za presojo srenjske postave iz vsake dežele izvolil dva državna poslanca, katerim je izročil osnovo v naprejno presojo; tako za krajusko deželo dr. Tomanu in dr. žl. Wurzbach-u. — Iz poslednjih sej državnega zbora imamo omeniti med drugim le to, da je zbornica zavrgla predlog ministerstva, po katerim se bi imela cena kuhinske soli za 1 gold. nov. dn. pri centu povikšati. Minister dnarstva je sicer rekel, da to povišanje ima le za nekoliko časa trpeti, dokler je država v hudih dnarnih stiskah; če pa zbor povišanja cene soli ne dovoli, se morajo drugi davki povikšati; al zbornica je enoglasno zavrgla ministrov predlog. Sol že tako donša državni kasi lepe dohodke vsako leto; letos je njeni čisti dobiček pri soli 32 milijonov in 638.800 gold. po odbitih tistih 6,909.500 gld., ki jih stroški za napravljanje soli itd. znašajo. Nobena država na celem svetu nima toliko soli kakor Avstrija, pa nikjer ni tako draga kakor pri nas, je rekel škof Litvinović, in poslanec Stamm je dostavil, da na Angležkem velja cent soli pol goldinarja, v Sicilii celó le 12 kraje. Ako se sol podraži, trpi po tem revno ljudstvo najbolj in več kakor bogatin, kateri nima na vsak krajcar tako gledati kakor siromak. Dalje je tožil tudi zoper dragino živinske soli, ktera overa, da se v našem cesarstvu živinoreja še ni tako povzdignila, da bi mogla s svojim domačim mesom rediti svoje ljudi; v poslednjih 4

letih je 25 milijonov gold. srebernega dnarja šlo za živino iz našega cesarstva v ptuje dežele! Da pod tem tudi obrtništvo in kupčija z usnjem, lojem itd. trpi, je očitno. Živina v našem cesarstvu bi vsako leto potrebovala 4 milijone in 340.000 centov soli — po gotovih zapisnikih pa je je dobila le 96.000 centov. Da pri takih okoljstvih si živinoreja ne more pomagati na bolje, je očitno, — krivo tega pa je predraga živinska sol.

— V Simeringu blizu Dunaja je bil 28. dne p. m. velik strah; v nekem cesarskem lesenem magacinu na planem so imeli 30 centov smodnika (strelnega prahu) in 15 centov strelne pavole. Kako se je ta zaloga vžgala, se ne vé; kakor da bi bilo trešilo, se zemlja ponoči ob dveh celó v daljni okolici strese, hišam okna stare, več oseb s postelj vrže itd. Najhuje pa je zadelo vojaka, ki je poleg magazina na straži stal; razdjaló mu je truplo na več kosov.

Hrvaško. Iz Zagreba 30. julija se piše „Wanderer-u“, da po celi deželi hrvatski se naberejo zdaj milodare za Črnogorce; gosposke sicer niso službeno teh naber dovolile, prepoveduje jih pa tudi nobeden ne. Govorilo se je sicer, da vladi ni ljubo to; al to ni res, ker tudi žena dvornega kancelarja Mažuraniča je dodala svoj donesek; svetli škof Štrossmayer je daroval 400 cekinov. V obče je vse nadušeno za Črnogorce, ki se tako junaško branijo sili turški, in če bi smeli, bi gotovo mnogi Hrvatje jim šli z orožjem v roci na pomoč.

— „Gosp. Listu“ se piše iz Slavonije, da toliko Božjega blagoslova najstarejši ljudje ne pomnijo, kolikor ga je letošnje leto deželi doneslo. Slavonija je letos mali raj zemeljski. „I mi v Zagrebu — pravi dalje — osjećamo ljetošnju rodovitost. Tako se je ovih danah (24. julija) 40 do 50 krušakah za 5 novčičah na pijaci prodavalo, — toga čudesa nismo vidjeli od godine 1848.“

— Iz Siska smo zvedili, da pšenična cena ne bo dosti padla.

Česko. Iz Prage. C. k. deželna nadsodnija je zlo poojstrila kazen, v katero je nedavno deželna sodnija vrednika „Narod. Novin“ obsodila; namesti 5 mescov ječe mu je odločila 10 mescov in namesti 1000 gold. v dnarjih 3000 gold. Celo deželo je po pravici osupnila ta sodba; se vé, da se bo dr. Gréger pritožil do najviše sodniške in ovržne oblasti na Dunaj.

— V „Narod. Listih“ dr. Čupr, znani narodni odpadnik, razgláša v dolgem spisu kesanje in pokoro nad odpadom svojim. Ali je vseskozi poštena narodna stranka ravno vesela takega spokorjenja, ne rečejo „Narod. Listi“ nič, ki so molčé sprejele Čuprov preklic v svoj list.

Laško. Kam jo meri Garibaldi s svojimi pripravami za vojsko, je še zmiraj zastavica, ki jo uganja celi svet. Ni davnej, kar je vse mislilo, da meri na Rim; zdaj se spet trdi, da ne, in govori se, da skozi Grško misli udariti na Turško; pa nobeden nič pravega ne vé. 1. dné t. m. so ga v Mesini pričakovali; v njegovo kerdelo vdinjani vrejo v Korleone. Slišalo se je tudi, da je ameriška ladija pripeljala orožja v Palermo, kjer je bil zadnji čas Garibaldi.

Turško. Zadnje dni je turški vojskovodja Omer paša spet toliko laži po svetu poslal, da so se celó taki prestrašili, ki so popolnoma prepričani, da junaških Črnogorcov ne bo premagal omamljeni Omer. Al kmali se je slišalo spet, da vsa zmaga turška je obstala v tem, da so 24. dne p. m. bili Turki pri Zagaracu in Garacu tako strašno tepeni, da so leteli do Spuža in okoli 2000 mrtvih in tudi toliko ranjenih na bojišču popustili. „Wanderer“, kateri najhitreje in resnične novice o turško-črnogorskem boji donša, pravi, da ta dan so Črnogorci spet pokazali svoje junaštvo, ki ga nima para, in da po tem se more soditi, kakošen bode konec turški vojski.